

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

CONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

LOS HOMES DE DEMA

¶ Mentres trassan ppp y fff
ab lo séu ayre formal,

pensan:—Y ara ¿hasta quin día
no hi torna á haver festival?

CAPS DE BROT

HERMENEGILDO MIRALLES

Traballadó infatigable
y talent original
sos tallers son un santuari
de la industria nacional.

Fa rajola en cartó-pedra,
ilustra, edita, imprimeix,
y en cada empresa que intenta
un nou triumpfo consegueix.

CRÓNICA

ELS carmetlos DEL DILUVI.

Preguntavam en lo número anterior:

— «Sr. Collaso: ¿á qué atribueix vosté que 'l famós periódich dels escándols sistemátichs tinga avuy un paladar tan dols? Siguins franch, Sr. Collaso: ¿qué potser li ha fet arribar algun carmetlo?»

Aquesta pregunta tan senzilla é ignoscent, y además tan justificada si s' ha de tenir en compte la conducta anómala que de un quant temps ensá observa en las qüestions municipals lo diari hereu y successor de D.ª Salvadora, sembla que li ha produhit un gran incomodo.

Precisament al parlar de carmetlos, als quals han sigut sempre sumament aficionats los homes del *Diluvi*, com demostrarem, si convé, ab gran abundancia de datos, teniam motius de sobras, pera expressarnos com ens expressavam.

Registris sino la colecció del *Diluvi*, y 's veurá lo que deya avants de cosas que ara 's repeteixen, y lo que diu avuy.

Avants estava sempre á la que salta, y si no saltava ell mateix se donava prou manya pera ferla saltar, tirantsi á sobre com un alarb; mentres que avuy no sembla sino que s' haja convertit en lo diari de cámara de l' arcaidía. Quan no alaba, dissimula, y si alguna vegada s' atreveix á insinuar alguna disconformitat, ho fá de una manera tan suau y tan tímida, que qualsevol podria pensar

que conté las sévas extremituts de por de que li caiga 'l carmetlo de la boca.

Exemples.

Avants no 's podia anunciar la celebració de una exposició, sigués de Bellas Arts, sigués de Industrias artísticas, sense que 'l *Diluvi* agités la caixa dels trons y calés foch al dipòsit de las piulas, armant á tort y á dret la gran sarracina del sigle. Oposició mes sistemática, mes alborotada y més sanyuda no era possible ferla, ja que naixia ab l' anunci de la cosa, es á dir, avants de saber-se si aquesta tindria éxit ó fracassaria.

Donchs bé: l' Exposició de aquest any ha trobat en lo *Diluvi*, desde un principi, un ardent turiferari, y tant es aixís, que fins vá deixar de veure qu' en vigílias de inaugurarse, 'l dia del *barnisatje*, se celebrá entre 'ls de la casa un ápat suculent á expensas de la Pubilla, y aixó que 'l *Diluvi* avants sempre que 's donava un banquet municipal se posava á cridar tan fort, que no semblava sino que 'ls regidors se 'l menjessin á n' ell de viu en viu.

¿A qué pot atribuirse mes que als efectes dolsos de algun carmetlo aquesta flagrant claudicació?

Avants lo mer fet de tancar per algunas horas lo Parch ó de obstruir un tros qualsevol de via pública pera la celebració de alguna festa, á tant l' entrada, treya de tino al *Diluvi*. Avuy en cambi s' ha pogut interceptar per alguns dias un gran tros del Saló de Sant Joan, ab motiu de la celebració de las verbenas, y 'l *Diluvi* ni tan siquiera s' ha recordat de dir que las vias públicas son

propiedad de todos los barceloneses, y no solamente de los ciudadanos que pueden pagar una peseta.

¿Es que 'l *Diluvi* dorm? ¿Es que tal vegada 'l carmetlo que paladeja en aquests moments te diluït junt en lo sucre alguna dossis de narcòtich?

No acabariam may si haguessem de anar citant contrastos idèntichs que fan sospitar quan menos que algo te de haverhi molt semblant al *pacto del Pardo*, perque 'l *Diluvi* s'haja decidit á renunciar tan decididament als socorreguts recursos de la populatxeria, qu' en altrás cosas que no 's prestan á combinacions emplea sempre ab tot lo vigor y ab tota la constancia de qu' es capás.

Pensar que la Verge de Montserrat pot haverli tocat lo cor en obsequi de l' actual administració municipal, es cosa que no la pot creure ningú, ni 'l mateix Sr. Lasarte.

¿Qué ha passat donchs?

Dias enrera varem insinuarho: qui vulga saber que busqui. ¿Preguntan per ahont s'ha de buscar? Tal vegada pel carrer de Avinyó... tal vegada per la montanya de Montjuich... tal vegada per un altre siti qualsevol, que será 'l que menos ningú puga figurarse.

Un dia ó altre 's veurá, y aquell dia dirém:

—*Ecco il caramel-lo.*

* * *

Los homes del *Diluvi* de una manera ó altra s'han de treure 'l mal gust que tenen á la boca, perque lo que portan dintre del pap es agre... Encare hi ha entre ells qui hi guarda la reconada *impahible* de *La Salvadora*. Figúrinse si n'han passat d'anys desde que va empassarse aqueixa desventurada societat de contra-seguros... s'enten: desventurada pels infelissos imponents y accionistas que hi havian de perdre 'ls bous y las esquellas... y á pesar dels anys transcorreguts, la cosa s'ha quedat dintre del cos de algú que avuy predica moralitat á tot pasto, que avuy pretén erigirse en implacable censor dels actes agéns, mentres se li revolca per dintre la historia de la *Salvadora*, mare del *Telégrafo*, avia del *Principado* y de la *Imprenta*, periódichs los tres que moriren alternativament per efecte de certas *salvadoras* providencias judiciales, y besavia del actual *Diluvi*.

¿Qui será 'l ser despiadat que s'oposi á que l'infelis que 's troba en tan mala situació de ventrell y de paladar, tracti de aliviarse bonament xuclant algun carmetlo?

No falta tampoch en lo *Diluvi* la personificació de la pedanteria y de la insensatés á qui va trasbalsárseli 'l poch cervell que tenia, ¡cas digne d'estudi, avuy qu' está tant de moda lo psiquiatria! sentint ¡qui s'ho havia de creure! los afeminats *gorgoritos* de 'n Massini. Y ara 'l tenen ab la séva fatxa de reptil escarransit cultivant lo sistema egípcí ab los vius y ab los difunts, aplicant lo gongorisme literari á sas elucubraciones ridiculas y exemptas sempre de sentit comú, y repartint á dojo patents de imbecilitat ab lo mateix dret, intelectualment parlant, ab que s'empenyan en repartir patents de immoralitat los seus companys de la *Salvadora*.

Dónquinli també á n' aquest un bon carmetlo, may siga sino per fer saliva, que bé ho necessita, atesa la molta cantitat que 'n gasta, quan se n'hi va 'l disparador y 's posa á desbarrar.

* * *

Los carmetlos del *Diluvi* un dia ó altre ve que surten. O sino aquí tenen lo *carmetlo* Gasull, que bé va sortir en nom de Déu.

Feya molt temps que 'l desinteressat periódich,

que únicament al bé públich se consagra, venia aflagant la vanitat senil de aquell bon home, posat á regidor. ¿Qui no se 'n recorda? Al *Diluvi* anava á inspirarse 'l Sr. Gasull per las sévas campanyas, y del *Diluvi* rebia *diluvís* d'elogis. Planas enteras dedicadas continuament al regidor de la Barceloneta, casi posavan en ridícul á aquell home plé de bona voluntat.

Pero ell no ho coneixia, y la proba de que no arribava mes enllá, es que 'ls elogis dels heréus de *La Salvadora* 'l tenian estufat, perque lo qu' ell devia pensar:

—Molt deuré valguer, molt més de lo que jo 'm figuro, quan un periódich que pega á tothom, no m'alaba mes que á mi.

Aquella constancia en l'elogi tingué un terme, y ab lo terme tingué al mateix temps una explicació.

Mori 'l Sr. Gasull, y per l'esquela de defunció inserta en los periódichs, en la qual no hi figuravan pera res ni 'ls parents, ni alguna altra persona del especial apreci del difunt, se vingué en coneixement, que D. Joseph Laribal, director del *Diluvi*, havia sigut nombrat *¡hereu de confiansa* del Sr. Gasull!!

Res: un *carmetlo*, segons noticias, de una pila de mils duros.

* * *

Y ara si volen enterarse de lo que son y significan certas herencias de confiansa, ja no será precis anar á preguntar á la gent de iglesia que solen monopolisarlas. Al *Diluvi* també 'l ne darán compte.

Sols hi ha una diferencia. De algunas herencias de aquesta classe n'acostuman á sortir socorros pels pobres, institucions benéficas, obras de instrucció, escolas de reforma com la de 'n Toribi Durán, bibliotecas populares com la de 'n Rosendo Arús... ¿Qué n'ha surtit fins ara de la herencia de confiansa del Sr. Gasull?

Quan lo Sr. Laribal tingui á bé contestar, lo qu'es per mi ja 's pot treure 'l carmetlo de la boca.

P. DEL O.

DESPEDIDA

Dos anys t'hi festejat fent lo tanoca;
cada nit al balcó tú m'esperavas;
mil voltas m'has jurat que m'estimavas
y estavas per mi cega y casi loca.

Després de tot aixó ja sé 'l que 'm toca:
recullir los sospirs que m'enviavas
y aquells versos d'amor que recitavas,
per dirte qu'ets mes tonta que una soca.

De lo qu'are t'hi dit no 't tornis roja;
ets tonta perque vius ab la mania
—y creume que aixó, noya, es estar boja,—
de pensar que jo ab tú casarm'podria....
Perque no ho pensis més de tú m'aparto,
ja qu'ets lletja, enfadosa, y sense un quarto.

PEPET DE VILAFRANCA.

¿UNA CONQUISTA?

¡Plou!... Al carrer desseguida: convé no perdre un instant.

Péls Tenorios práctichs é inteligents, los dias de pluja son las millors ocasions de pendre vistas y d'intentar aventuras. Es veritat que ab molta fre-

qüència aquestes empreses acaban en punta; pero ¡qué diable! de vegades acaban... d'altre manera.

Qualsevol conquistador una mica aguerrit ho dirà:—No hi ha dona, per honesta y recatada que sigui, que al caminar per un carrer enfangat no procuri defensarse 'ls baixos del vestit. Y com per defensar una cosa se 'n ha d'ensenyar un altra, y «per mostra basta un botó» y *por el hilo de saca el ovillo...*

¿Es precis allargarse més per deixar entreveure totes las agradables complicacions á que un día de pluja pot donar lloch?

Per xó en Puig—que en aquest ram sab molt be ahont te la má dreta—al sentir las gotas d'aygua que assotan impetuosament los vidres del seu quarto, olvida com per encant la terrible impressió que li ha causat la carta que 'l sastre li acaba d'enviar amenassantlo y demanantli diners per miléssima vegada, y corrent á posarse las botas de mal temps, empunya 'l parayguas y 's planta al mitj de la vía pública, ab un ayre de conquistador que fa murmurar involuntariament á la gent que passa:

—Aquest jove va á fer alguna cosa tremenda. Lo mateix que 's diu ell:

—Es impossible que ab aquest xáfeh no pesqui algo que valgui la pena.

Y no s'equivoca. Apenas ha donat cinquanta passos, la capritxosa fortuna comensa á favorirlo ab las sévas encantadoras casualitats.

Esferehida per la forsa del xubasco, per la mateixa acera qu'ell camina una senyora. Ben formada, ab las curvas, entradas y surtidas que marca la estética, elegant sense exageracions y ab un deliciós meneig que la precipitació ab que camina no logra atenuar, la desconeguda s'escorra carrer avall, procurant resguardarse dels xorros irreverents que las canals abocan.

Lo bonich y providencial de la situació es que la pobra senyora no porta parayguas. Fora de casa l'ha sorpresa la tempestat, y lluny tal vegada de un sostre amich ó no estant per gastos de cotxe, no sab fer altra cosa que aixecarse la falda y apretar lo pas.

—¡Alerta, Puig!—pensa 'l nostre Tenorio, disposantse á la cassera:—ó molt m'equivoco, ó aquí hi ha tela tallada...—

Vint passos donats ab rapidés nerviosa, y 's planta al seu costat.

Oferiment á boca de jarro.

—Senyora, dispensim l'atreviment, pero ¿no es una viva llástima que 's mulli de aquesta manera?... No puch permetre que...

Al sentir la seva veu, la interpelada 's gira casi en séch, y ab una condescendencia que á n' en Puig l'eleva á las mes altas regións de la gloria, li contesta, colocantse al mateix temps sota 'l parayguas:

—¡Mil gracias! Es molt amable. Verdaderament comensava ja á véurem una mica apuradeta...

Y com si tota la vida haguessin anat junts, la desconeguda y en Puig continúan lo camí, molt acostadets, fregantse 'ls colzers y com qui diu barrejant las sevas alenadas.

Mitj assombrat de la magnitud y facilitat de la conquesta, avants de tirar cap plan respecte á la dona, lo Tenorio comensa á mirársela de reull.

Es bellíssima: una preciositat. Si mirada per derrera y veyentli solzament los baixos enamorava, vista per devant y examinat rápidamente tot lo frontis, encanta, subleva: aquesta es la paraula, *subleva* de debó.

Lo que hi ha es una cosa. En Puig sense dir

res ho pensa:—Aquesta cara!... aquesta cara!... ¿De qué la conech jo 'aquesta cara?... Me sembla que no es lo primer cop que la veig...

—Escolti, senyora—li diu per fi, buscant la manera d'aclarir los seus duptes:—suposo que ara aném á casa séva ¿veritat?

—¡Sí vosté fós tan complascent!—replicá ella ab graciosa salameria.

—¡Ja ho crech! No desitjo altra cosa que servir-la y acompanyarla... fins allá ahont vulgui...

—Es un jove amabilíssim... Ha sigut una verdadera fortuna 'l trobarlo...—

En Puig se mossega 'ls llabis per no delatar la alegría que l'invadeix... «¡Aném á casa séva!... ¡Soch un jove amabilíssim!... ¡Lo trobarme ha sigut una fortuna!...» Y tot aixó en boca d'una criatura lo més angelical y deliciós que s'ha vist desde la invenció de la dona hasta 'ls nostres dias!...

—¡Es meva!—murmura mitj tremolós:—¡meva! ¡Quina ganga, Puig!... Pero ¿ahont redimontri hi vist jo avants d'ara aquesta xicota?... ¿Será preocupació?... ¿Será...—

Tan embegut va l'home en sas meditacions, que fins qu'ella s'ha deturat al peu d'una portallada no s'adona de que ja han arribat al fi de la evcursió.

—¿Es aquí?—pregunta, tornant apenas á la realitat.

—Si senyor, aquí—fa ella ab molta dolsura.

Y continuant en lo mateix to, anyadeix:—¡Si ara vosté desitja descansar una mica!..

—¡Ab molt gust!—respon lo Tenorio atropelladament, disposantse á tancar lo parayguas.

Pero en lo precis instant en que posa 'l peu sobre 'l llindar de la porta, la senyora llenca un crit d'alegría.

—Mira, Ramón—exclama rihent y diriginte á un subjecte que en aquell moment apareix:—la pluja m'ha atrapat quan venia, y 'l senyor Puig, que passava, ha tingut l'amabilitat d'acompanyarme fins aquí...—

Lo Tenorio obra desmesuradament los ulls, examina 'l lloch, pega llambregada al nou personatge, y 's fa cárrech de tot lo terrible de la seva situació.

La desconeguda conquesta es senzillament la dona del seu sastre; lo sastre á qui 'l pobre xicot está debent setanta duros mesos ha, y que aquell mateix día li ha escrit assegurantli que quan l'atrapí li desfará la cara.

En Puig no 's desmaya, perque no té costum de ferho y ademés perque 'l carrer es molt moll; pero al trobarse ab un desenllás tan inesperat, l'ànima li cau als peus... y 'l parayguas també.

A. MARCH.

SURTIRÁ LA SEMANA ENTRANT:

¿PER QUÉ NO 'S CASAN LOS HOMES?

HUMORADA EN VERS

Per C. GUMÁ ab Ilustracions de M. MOLINÉ

Valdrá DOS rals

Los correspondals poden ja desde ara fer pedido d'exemplars.

¿QUINA ES MILLOR?

De un colegi en lo jardí,
á la classe havent dat fí,
parlan varias jovenetas

L' ARCALDE 'S DIVERTEIX

Don *Pepa* fa de *niñera*
don *Pepa* deixa llevar:

¡no es gens d' estranyar que tingui
la *casa* sense arreglar.

tendras com á poncelletas,
la mes lletja, un serafi.

—Jo si us tinch de parlar clar,
—diu la morena Angelina,—
si la mort pogués triar,
voldria fos repentina,
dormirme y no despertar.—

—Donchs, creu no m' agradaria
de tal manera finir,
—contestá la Rosalia,—
jo tísica moriria
si 'm donavam á escullir:
detesto aquell viu color,
m' encanta la palidés,
no trobant cosa millor,
que la dolsa languidés
de qui mor sense dolor.—

Totas donan sa opinió,
menos una que callada
y sentada en un recó,
fulleja molt capficada
un llibre de devoció.

—Vaja, digas, Magdalena
—l' interroga la morena—
ansiosa estich per sentirte
¿de qué voldrias morirte

¡OH, L' ARCALDE!

¡Volía airená adefessis,
volía fer treure embrasss!...
¡Y deixa que encara 'n posin
um de nou cada dos passos!

ja qu' es forrosa la pena?—

—Si m' obligueu ho diré,
encar que jo en semblant cosa
pensarhi no tinch per qué,
trobantme en lo mon ditxosa
y contant ab vida y fé;
jo morir desitjaria
com va fer la meva tia,
—que Deu en lo Cel la guart,—
entre dolor y alegría.—
—¿Y de qué mori?—De part.—

A. A. y M.

EN PAU DE LA GRALLA

A MON DISTINGIT AMICH, LO ENTUSIASTA COLECCIONADOR
DE CANSONS POPULARS Y CELEBRAT COMPOSITOR, EN
FRANCISCO ALIÓ.

Lo meu pare era graller; jo també ho soch, y 'l meu fill
es timbaler, fent l' aprenentatje de *gralla*, per poderme
substituhir, quan ja 'ls anys me pesin y no 'm permetin se-
guir las festas majors, aplechs y balladas, y pugui deixarhi
una numerosa parroquia y un nom horrat y benvulgut en
tots los llochs ahont la gralla; ab son alegre espinguet, es
element indispensable pera donar animació á tota clase de
festas.

Perque á mí, que no 'm vingan ab camándulas aquells que
diuhen que la gralla es un instrument amohinós y que fá
mal de cap; ¡romansos! A mí 'm passa tot lo contrari: fá
vinticinch anys que la toco y no tinch recort que may hagi
patit malaltia consemblant. Al revés; ¿qu' estich amohinat
y de mal humor? vinga la gralla. y fentli eixir uns quants
reflets de vals ben caragolats, que donarian enveja á las
més cantadora calandria, ja 'm tenen mes trempat qu' un pe-
sol y mes aixerit qu' un jínjol y en disposició de fer mitja
dotzena d' horas de camí pera anar á alguna festa; perque
aixó sí, lsgrallers sempre aném á caball de las camas; no gas-
tém carrils ni tartanas com los *músichs*, es massa lujo; la
gralla á la faixa y 'l timbal á l' esquena, feim via, contens y
alegres, en direceió al poble que 'ns solicita.

Jo, sense que vulgui donarme llustre,—que ben posada
te la fama en *Pau de la Gralla*—soch un graller que no
amago may la cara per cap altre del gremi; y aixó que n'
hi ha de aixerits avuy dia. De vegadas me diuhen:—Pau,
á tal festa vos trobaréu ab los *Perets* de Sant Vicens, ab
aixó ja cal que 'us preparéu per refiar be sino voleu caure
en una baixesa.—En *Pau de la Gralla*, responch jo, no re-
butja may lo presentarse á plassa *enfrenta* dels *Perets*, ni
dels *Pelegrins* de Bellvey, ni dels *Cap-blanchs* del Vendrell,
ni de cap altra parella de las que tenen mes anomenada en
lo camp de Tarragona, ab tot y las sevas grallas disfressa-
das de clarinet.—

Si 'l pare ja 'm deya quan jo encara era un marrech:
—Noy, tocarás mes bé que jo.—¡Malviatje 'l ret de la Sila,
entre mí pensava; sino arribo á tocar mes be que 'l pare,
trenco la gralla y no surto mes de casa sense posarme un
tap de suro á cada orella per no sentirne may mes cap.—
Perque 'l pare, si val á dirho y respectant com se deu la
seva memoria, com á graller tot s' ho havia de ben me-
nester: be es veritat qu' en son temps lo nostre art no es-
tava á la altura d' avuy dia, puig no 's passava de tocar
quatre mal enjiponadas sonadas que podia pagarse diners
pera no sentirlas; pero ara ja es diferent: de la gralla se 'n
treu tot lo qu' ella pot donar de sí y mes encare. Pero aixó
no 's logra sino á copia de temps y paciència. Qui vulgui
esser un bon graller te de ferho com jo, que encare no tinch
un moment lliure, ja faig gemegar l' instrument. ¿Que
plou y no puch anar al tros? donchs en lloch de passar lo
dia á la taberna, vinga la gralla y á refinar las tocadás fins
que surten ben arrodonidas. ¿Qué soch al treball? donchs
després de la beguda, dinar y brenar, assentat á la sombra
d' un garrofer, agafo la gralla y ensinistro al meu xiquet y
li ensenyo lo poch ó molt qu' un hom sab, perque demá pu-
gui sostindre en bon lloch la fama y 'l nom de 'n *Pau de la
Gralla*.

ANIMALÍAS MUNICIPALS

Encants de trastos y llibres vells, en obsequi á la *Lyre Biterroise*

Fentho aixís, es com jo, sense que ningú 'm donés lli-ssóns hi arribat á adquirir la nomenada que tinch de bon graller.

Y en quant á parroquia, no envejo la que pugui tenir un altre. Si per poderme contractar tenen que venir, com qui diu, l' un any per l' altre.

Pero ahont tinch mes partit es entre las xicotas. Quant, un cop feta la passada, me presento á la plassa per comensar las balladas, y venen en munió aixordadora aquell aplech de bonicas y alegres nenas, lluhint son garbo y sas millors galas, á disfrutar de las delicias del ball y á escoltar á cau d' orella tota la lletania de dolsas y melosas paraulas que constitueixen l' encant dels enamorats, totas ellas me donan lo crit, totas me saludan fentme una mitja rialleta de satisfacció tan escayenta y dirigintme aquell parell de bellugadissos fanalets nomenats ulls, que si un hom fos jove y solter, aixís com soch ja d' edat y viudo, pensaria que las tinch fletxadas y que totas se moren per mí.

¿Y com no han de volerme sino faig mes que complaure sos desitjos? Ve una y 'm diu:—Pau, toqueu aquella *mau-xurga* tan saltadora que fá ballar sense ganas y que vos refileu tan be.—¡Ah, picarona! li responch, deus ballarla ab l' hereuhet de la Roca que la brinca ab tanta gracia... ¿ho endevino?... Si, ja m' ho pensava; digali que la tocaré, pero que en cambi vull confits, perque 'm sembla que dins poch temps donareu feyna al senyor Rector.—Després ne ve un' altra y 'm demana una *malicana*, altra que vol un vals, altra una polca y totas ellas me solen dir:—¡Per Deu, Pau! toqueu uns balls tan bonichs y repicadets, qu' una encare que vulgui reposar no pot; te de ballar vulgas no vulgas.—Y á vosaltres be que 'us agrada, ¿he?... ja t' he vist, ja, á tú com t' hi gronxavas ab en *Lets*, y 'us miravau de certa mena de manera que.... ¿te 'n rius? Vaja, 'm sembla que per la festa del any vinent no 't veurém á las balladas, perque no será cosa de.... no fugis, no.... be, ja t' ho diré un' altra hora.—

Y aixís entre xistes y requiebros y paraulas afalagadoras, las acontento á totas, quedantme ab la satisfacció de veure que tothom m' estima y m' aprecia, no tan sols com á bon graller, sino també com á carácter alegre y divertit, y beneheixo la gralla, la que, durant vinticinch anys, ha sigut la que me ha acompanyat en mos goigs y penas proporcionantme una juventut honrada y esperant que 'm donará una vellesa tranquila y respectada pera guiar á mon fill per lo escabrós camí de la vida.

RAMONET R.

AL JARDÍ

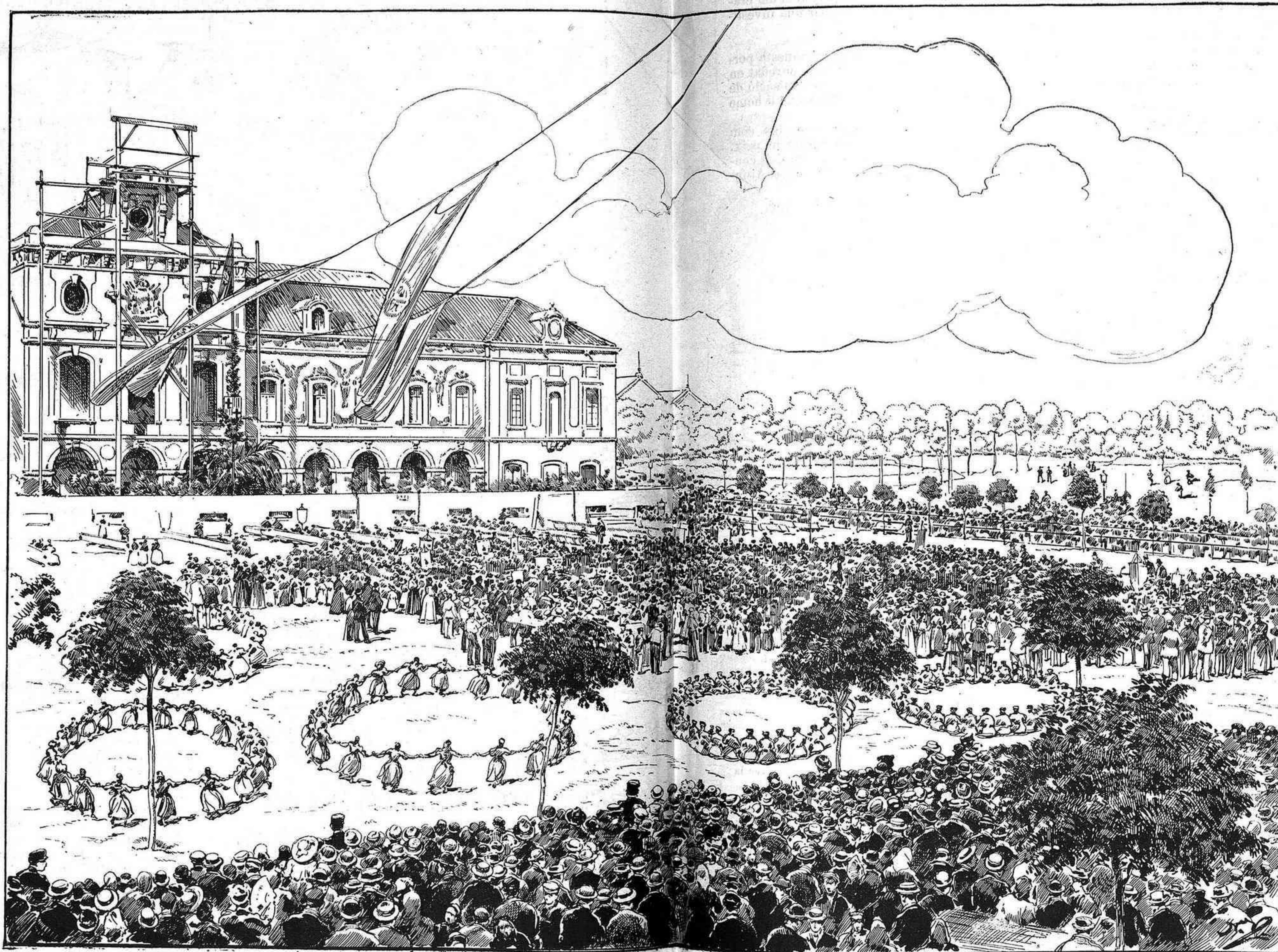
I

Molt prop de la mitja nit
vaig sentir cruixir t' arena,
jo amatent y cautelós
treguí 'l cap per la finestra.
Favorable os era 'l cel,
sense lluna y sense estrelles,
encubrint vostres amors
ab son manto de tenebras.
Mes l' aura traidora fou
qui joguilloza é imprudenta
dins d' una ratja 'm portá
la veu d' éll y la veu d' ella..
Juraments d' enamorat
y falagueras promesas
eixían com suau perfum
del reconet de las euras..
¡Be os vareu aprofitar
brau y galán y hermosa nena!
No turbá vostres esplays
la lluna manifassera,
y apurareu glop á glop
la copa de las tendresas
que os oferí aquella nit
la festiva Primavera.

II

Dos anys justos per l' Abril
han cumplert d' aquella feta.
Ja sé que tens un promés
ab qui á plena llum festejas;
ja sé que á tot' hora 't diu
mil caricias y finesas
y sé que 't parla d' amor
y 't promet á cau d' orella
obrirte un nou horizont
que 't clou avuy l' ignosencia.
No baixis pas al jardí
que hi veurías estranyesas,
No t' hi acostis pas may més
al reconet de las euras,

LO FESTIVAL INFANTIL (DIBUIX DE N. VAZQUEZ)

La gran plassa del Paroh, á las set de la tarde

que 'ls rosers dels encontorns
han badat ja sas poncellas
y no fan blancas las flors
com antiguament las feyan,
que noto que fá dos anys
que hi neixen rosas vermellas.

¡Son los testimonis nets
de las humanas flaquesas,
que la vergonya tenyeix
quan de tas galdas s' ausental

FOLLET

DE 150 A 8.000

¿Veritat que la diferencia que va d' una cantitat á l' altra es enormement notabilíssima?

Aixís al menos vaig pensarho jo al llegir en un diari la ressenya d' una subasta verificada á la casa de la ciutat. Se tracta d' un puesto del mercat de S. Joseph destinat á la venda de peix, y l' aludit periódich—que per cert té un redactor concejal—diu textualment:

«De 150 pesetas se elevó hasta la respetable cifra de 8,000 pesetas.»

Una friolera: no mes que 7.850 pessetas de diferencia. De trenta duros á mil sis cents....

Lo mes graciós y fenomenal es que 'l tal diari dona la noticia ab la mateixa frescura que si parlés del estreno de una sarsuela xiulada: explica 'l fet, y com á comentari, hasta 's permet ferhi una mica de broma.

Bueno. Y ara ¿qué més? ¿Ja está acabada la cosa? Se marca 'l tipo de 150 pessetas, s' adjudica la subasta per 8,000 ¿y 's troba que l' assumpto fa riure?

Per xó aném tan bé y per xó s' hs de confessar que tenia rahó aquell que deya que la nostra Casa gran, més que Palau Consistorial, es una *casa de beneficiencia*....

¿Es dir que en una subasta 's demana per un puesto 150 pessetas, se troba qui d' aquest puesto 'n dona vuyt mil... y las autoritats superiors no 's bellugan ni fan lo que 'ls correspón?

—¡Oh!—dirán los *concejalistas*:—las autoritats no han de fer res més que celebrar moltíssim lo resultat de la subasta, cobrar lo tipo alcansat y aquí pau y després gloria.—

No soch de la mateixa opinió. Y no ho soch per varios motius.

¿Quins son? Aquí van.

Ningú dona un duro per una cosa que valgui cinch céntims. Y quan d' un lloch destinat á la venda de peix se 'n donan mil sis cents duros, es de suposar que [l' interessat] no 's figurará que únicament ne val trenta.

Ara bé. L' arcalde de Barcelona ¿no está en lo deber de averiguar qu' es lo que pot haverhi en lo fons d' aquesta subasta?

¿Qui va marcarlo 'l tipo de trenta duros?

¿Quánt se 'n treya d' aquest puesto avants?

¿Quíns regidors se 'n ocupan d' aquest assumpto?

Si aixís com la subasta va presidirla 'l senyor Griera l' hagués presidit un altre dels concejals que 's dedican á semblants funcions ¿l' hauría alcansat aquest tipo?

Y suposant que no l' hagués alcansat ¿qué hauría mediat entre 'l concejal president 'l y venedor de peix favorecut?

Si—com racionalment s' ha de creure—del puesto últimament subastat no se'n han tret fins ara sino 150 pessetas, ¿qui era 'l venedor que l' ocupava? ¿de qui era amich? ¿á quin regidor saluda-

va ab mes carinyo? ¿ó á qui saludava ménos?... (perque devegadas, per dissimular, també s' apela al recurs de no mirarse la cara...)

Set mil vuyt centas cinquanta pessetas de diferencia, que per poch resultan en perjudici del erari municipal, valen la pena de obrir una investigació seria y positiva...

Una observació, per final.

Lo senyor Griera, que ha *realisat* aquesta portentosa subasta no sabem que s' haji enredat en lo tinglado de la Exposició ni en l' organizació de la banda infantil de timbalers... ¿Será que l' home no está per... romansos?

No coneixém al senyor Griera; pero siga com vulga, desde aixó de la subasta del puesto del peix, *municipalment* considerat lo trobém un dels concejals més simpátichs y guapos del actual Ajuntament.

MATIAS BONAFÉ.

A UNA...

Ja ho se que 'm vens al darrera
y buscas per tots cantons,
per tení ab mi relacions,
d' alguna ó altra manera.

Pro dona, no 'n treurás rés,
vaig veure com te arreglavas,
y á la cara t' hi posavas
polvos, y no sé que més.

Portas cotó fluix als pits,
pomadas y polissón,
y lo qu' es mes lleig del món
á n' els cabells anyadits,

Y vas tan enfarfagada
de romansos y posturas,
qu' entre 'ls postissos y unturas
ets tota falsificada.

Si no fós res més qu' aixó
encare no 'm queixaría
perque ja 't netejaria
ab aygua y un fregalló,

pero jo he vist quan te mudas
cosas que 'm fan escudella
vina, vull dirtho á l' orella

(tens las camas molt peludas.)

JOAN MALLOL

LLIBRES

LENA, *novela catalana montanyesa* per CARLOS BOSCH DE LA TRINXERIA.—L' eminent novelista catalá 'ns transporta aquesta vegada al séu país pera fernos coneixer la terra y la gent, que descriu com sempre de má mestra.

Lena es la filla única de un avaro rich y de una pobre mártir, supeditada al despotisme y á la tacanyeria del séu espós. Ha rebut una educació esmerada y poseheix exquisits sentiments, que contrastan y pugnan sempre ab la rudesia del séu progenitor.

Naix en lo cor d' aquest l' ambiciós projecte de casarla ab un home rich, á fi de reunir en un sol dos grans patrimonis, pero la casualitat porta un ferit de la guerra á casa de la Lena, y aquesta, després de ser la séva enfermera arrancantlo á la mort, se converteix en la séva enamorada. La séva vida trista y monótona troba ja la séva novela, tant mes quan son pare, ab má despiadada y sens reparar en los medis intenta destruir aquells amors, causant las més irreparables desgracias.

L' hereu desenganyat alimenta per Lena un gran amor, que va creixent ab los desenganys. Psicológica y pintorescament es un dels tipos mes hermosos de la novela. Pero

PREPARATIUS PEL GRRRAN BALL

Repás y ensaig general
del cuerpo municipal.

no lograré may lo qu' en sas horas de soletat tan apeteix, porque Lena l' estima sols com un amich, y será sempre fidel á son primer amor fins després que la mort li haurá arrebatat.

La defunció del pare Sors y la de la mare de la Lena, donan motiu al novelista per descriure escenas de una veritat conmovedora. Pera trobarli semblant hauriam de acudir als mes celebrats novelistas russos.

Personatge també de un gran relléu y consistencia es lo pare de la protagonista, prototipo del catalá agarrat, mesquí, ambiciós, tirá-y tan donat á la séva, que no retrocedeix davant de cap obstacle. Sas disputas ab la criada Jepa son deliciosas. Y aquella etzegallada de última hora, aquell projectat matrimoni ab una mossa jove de un hostel qualsevol, que tants diners li costa y que al fi, ventsut per la

racansa, li ocasiona la mort, es un fet que corona dignament la pintura del tipo, un dels mes complerts qu' hem vist en las novelas de la terra.

Lo Sr. Bosch de la Trinxeria fá viure y bellugare á tota aquesta gent y alguns dels personhtjes, encare que secundaris no menos ben apuntats dintre de un ambient lluminós, inundat d' atmósfera y exuberant de quadros y paissajes tan ben descrits, que 'l lector s' hi troba.

L' aplaudit autor de *Recorts d' un excursionista* y de *Pla y Montaña* demostra una vegada més que no té rival quan se posa á pintar los llochets que li tenen robat lo cor. Los séus quadros son naturalesa pura.

Felicitém de tot cor al genial escriptor ampurdanés per haver aumentat ab una obra mes lo catálech de sos sempre ben rebuts llibres. Nosaltres, creyém que *Lena* deu colócar-se entre 'ls primers y mes notables que ha produhit.

TARRAGONA EN 1811, per F. GRAS Y ELÍAS.—Forma 'l volúm IV de la colecció *Episodios de mi tierra*, y no desdiu dels publicats anteriorment.

Lo Sr. Gras ha pintat la desventura de la famosa ciutat, víctima d' un llarch siti y de un assalt, seguit de horrorós saqueig. Ja es sabut que Tarragona sigué teatro de un dels

epissodis mes luctuosos que senyalan la guerra de la Independencia.

S' esmera 'l novelista en reconstituir lo modo de ser y de viure de aquella generació: enriqueix l' acció de la novela basada en l' amor de dos joves, que la guerra tronxa brutal y despiadadament, ab detalls y datos que revelan una cuidadosa investigació; y encare que en lo fet esgarri-fós del assalt y del saqueig no mostra tal vegada aquella forsa d' expressió reservada sols als grans poetas, logra mantenir sempre viu l' interés qu' inspira la lectura de l' obra.

Altras produccions rebudas.

Homenatge de admiració al eminent poeta de castella lo Excm. Sr. en Gaspar Nuñez de Arce inspirat fragment del poema *Luzbel* traduhit al catalá per D. Francisco de Mas y Otzet, é imprés á Santiago de Cuba.

Los españoles en Africa.—Episodio dramático histórico original de J. O. Molgosa y J. M. Pous, y estrenat ab éxit en lo Teatro del Circo Barcelonés.

Lo cor y l' ánima, drama en tres actes y en vers, original de Francisco X. Godó, estrenat ab brillant éxit en lo Teatro Catalá la nit del 13 de Abril últim.

... *Fantaseando*, monòlogo en vers original de D. José Amat Campmany, estrenat a Romea '15 de Mars passat.

... *Per el que portí més pressa*, joguina en un acte y en prosa, del mateix Sr. Amat y Campmany, posada en escena, per primera vegada ab gran aplauso en lo propi *Teatro Romea* '1 dia 7 de Maig del corrent any.

... *¡Quina dona tinch!* monòlech en prosa original de Vicens Andrés Llobet, estrenat ab éxit satisfactori en lo teatro de la societat *Centre Roger de Flor*.

RATA SÀBIA.

TIVOLI

Totó chez Tatá 's titula l' obra francesa de qu' es treta la sarsuela titulada *El colegial Totó*, estrenada ab gran éxit en lo *Teatro del Tivoli*. L' acte primer es aixeredíssim, presentant al final un qua-

FLAMENQUERIAS

—El gobierno hace tratados,
el país hace ¡a-ay!
¡Y viva la manzanilla
y que viva el guirigay!

dro plástich que produheix un devassall de riallas; l' acte segón es enginyós, y encare que 'l tercer decáu una mica, á forsa de prolongar la situació equívoca del protagonista que tan prompte passa per home com per dona, l' obra está ja salvada y l' espectador surt del teatro mes que satisfet.

En ella hi abundan las escenas picarescas, á través de una trama exhuberant, esmaltada de situacions molt cómicas. En quant á la música conté un bon número de pessas molt garbosas, unas de carácter francés y altres genuinament espanyolas, que 's veu desseguit que hi han sigut afegidas. A pesar de aquest manifest desequilibri, s' ha de confessar que totas están perfectamente acomodadas á las diversas situacions de la obra, per qual motiu totas hi escauhen y de las mes d' ellas lo públich ne demana la repetició.

L' obra ha sigut posada ab l' esmero á que 'ns té acostumats la intel·ligent y rumbosa empresa del *Tivoli*, que may se queda curta quan tracta de assegurar un éxit. Aquest ha sigut complet.

Qui hi ha contribuït en primer terme es la senyoreta Pretel qu' está deliciosa en son doble paper, representantlo ab brio y cantantlo ab un gust exquisit. Interpretar á la perfecció un sol paper ja es una gran cosa: donchs la Srta. Pretel n' interpreta dos á la vegada, mudantse de roba continuament, y mostrant de contínuo aquella intrepides, y aquella frescura que fan lo séu treball tan gustós y agradable.—Molt bé la Sra. de Pinedo, y cada hù en lo séu lloch, trayent molt bon partit de sos respectius papers los Srs. Banquells, Pinedo, Gamero y demés intérpretes.

O molt hauria d' enganyarme ó *El colegial Totó* farà llarga carrera.

NOVEDATS

La comedia d' Echegaray *La Rencorosa*, á Madrid no vá agradar, y aquí, si bé no pot dirse que desagradés, va passar sense despertar gran cosa l' interés del públich.

Veritat es qu' es una producció molt fluixa y bastant artificiosa. Lo públich no arriba á identificar-se ni ab l' acció ni ab los tipos. Tot lo que passa y tot lo que 'ls personatjes diuhen, en un llenguatge florit, y mes retórich que natural, tenen al espectador sense cuidado.

L' obra sigué representada ab esmero, distingintse la Sra. Cobeña y 'ls Srs. Jiménez y Cuevas.

Ab posterioritat s' han anat representant las obras més celebradas del repertori, caldeyantse 'l teatro que tant fret estava la nit de *La Rencorosa*.

Per aquell escenari han anat desfilant *La novela de la vida*, *La feria de las mujeres*, *La muerte en los labios*, *La loca de la casa*, etc., etc., trobant en totas aquestas produccions l' éxit acostumat, la laboriosa é intel·ligent companyia del Sr. Calvo.

CATALUNYA

Dissapte de la senmana passada alcansá *La Verbena de la Paloma* sa centéssima representació.

Y la mina encare dona grans entradas.

Per lo tant no será pas lo Sr. Molas qui digui: ab lo personatge de l' obra:

—Esto sacabó... Esto sacabado...

Sino tot lo contrari. L' afortunat empresari dirá:

—A veure si arribém á las doscentas.

GRANVIA.

Dos obras novas.

La titulada *Celos de un cornetín* es una producció del género groixut, ab cada xiste capás de fer tornar roig al cabo de gastadors mes curtit.

En quant à *El señor de Rabinillo*, deguda à un escriptor y à un músich valenciàns tots dos, sense ser una cosa del altre mon resulta ja mes corrent y una mica mes divertida.

Lo públich crida à l'escena als Srs. de la Torre y Lleó, autors de la lletra y de la música respectivament.

JARDI ESPANYOL.

Ab *El proceso del can-can* ab *Las reformas*, obras que consenten la séva miqueta de balleruga ha trobat l'empresa dos richs filóns per atraure concurrència, durant una pila de días.

Posteriorment ab *Doña Juanita* ha demostrat que las millors obras per la temporada d'istiu son las que resultan mes frescas.

Se prepara l'estreno de *Eureka!*, obra en un acte, lletra del Sr. Figuerola Aldroféu, música del mestre Giménez, pera la qual lo senyor Urgellés está pintant una decoració.

CIRCO EQUESTRE.

M. Boiset ab la séva colecció de gossets y un mico que fan exercicis eqüestres, acrobátichs y gimnástichs ab sorprendent facilitat contribuëix à donar major varietat als concorreguts espectacles del Circo.

Sabem que 'l Sr. Alegria prepara encare altres novedats.

N. N. N.

ESQUELLOTS

La festa infantil celebrada 'l dijous de l' anterior semana va resultar hermosa, en alguns moments comovedora y sempre ben organizada.

La ciutat en general va veure ab gust l' obsequi tributat à la gent menuda que concorria à las escolas municipals, en la qual hi và compresa la generació del porvenir.

Lo Sr. Collaso que personalment tan và treballar pel bon éxit de la festa, mereix un entusiasmata aplauso.

Pero si s' ha de repetir, será bó corretjiria de algun inconvenient de que va adoleixer.

La plassa de armas de la ex-ciudadela, encare que siga à las cinch de la tarde, en la present estació es un siti massa assoleyat, y no es convenient exposar lo tendre caparró de aquellas hermosas criaturas, als raigs del astre del dia. En lo Parch abundan los sitis umbrius, y à propòsit per aquesta classe de festas.

En segon lloch, crech que seria millor distribuir à cada noy la quota fixada per cada racció, deixant à la séva familia l' encàrrech de provehirlo del berenar que cregués convenient. Cap inconvenient seria que cada noy comparegués al lloch de la cita ab lo brenar dintre de un mocadoret. De lo que s' hauria d' encarregar l' Ajuntament seria del beure.

PARIS — LAS DFL BOSCH DE BOLONIA

Fot. Reutlinger.—Paris.

Una *habituée*, vestida ab un traje de la obra *Sainte-Freya* popularíssima en la capital de Fransa.

M' inclino à patrocinar aquest sistema per dos motius diferents.

Primer: perque crech que la cosa s' acomodaria millor al caràcter esencialment individualista del nostre poble.

Y segon: perque s' evitaria l' intervenció sempre perillosa de algun regidor, en materia de racions de comestibles.

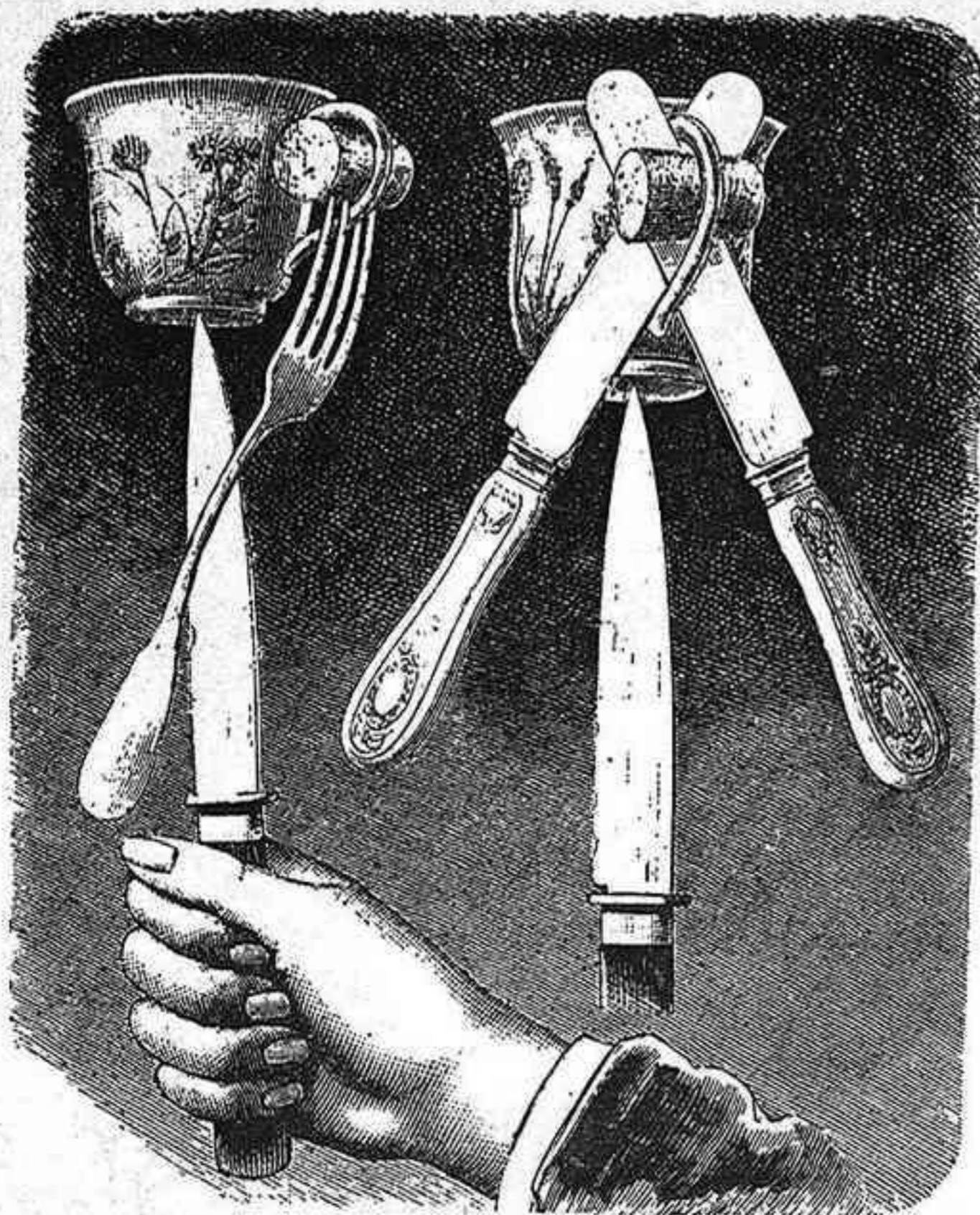
Lo dijous, no tots los proveedors, segons he sentit dir, van cumplir com devian. Entre las sis mil racions, bé podian passarne un parell de mils que no estavan conformes. A lo menos nosaltres varem sentir parlar de talls de badella, que mes que de fonda semblavan de guarda-ropía de teatro.

Un guardia-municipal, que va adonarse'n, deya en son pintoresch llenguatge:

—Vacha, que eso no puede anar, ni con *Cuchillo*.

Sort que 'l Sr. Cuchillo no hi era. De trobarse allí present s' hauria pogut pensar que l' aludian.

DISTRACCIONS CASULANAS.

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

EQUILIBRIS PERILLOSOS

Perillosos pel interessat, pero molt beneficiosos pels comerciants de porcelana. Vist lo dibuix, tota explicació seria ociosa.

Los barrets d' istiu blavosos, tirant á negres, d' alas amplas y copa baixa, y ab una cinta de vellut alrededor, recordan de certa manera 'ls que acostuman á portar los enterra-morts.

Son uns barrets funeraris, y tal vegada 'l seu inventor va figurarse que n' hi hauria un gran consum, com á manifestació de dol nacional.

¿Preguntan de qué dimana aquest dol?

De que volen que dimani!... De la mort del Espartero.

No d' altra manera era possible que 's posesin en boga uns barrets que ostentan los colors del porvenir d' Espanya.

Se troba á Barcelona 'l celebrat artista Enrich Serra, á qui hem tingut lo gust de saludar. Pochs dias permanixerá entre nosaltres, disposantse á regressar á Paris y á Roma, en quals capitals té taller obert, gosant en dits mercats de la consideració á que 's fa acreedor ab sas notables obras.

Las carreras de velocípedos donadas lo dia de Sant Pere en lo velódromo de la Bonanova, se varen veure extraordinariament concorregudas.

Cada dia es mes resolta l' afició que 'l nostre públich revela en favor de aquest espectacle, sobre tot al veure que Barcelona conta ab un bon núcleo de corredors, dels quals, en veritat, no pot dirse, com de moltes altras cosas, que no poden anar ab rodas.

Quan se disputan los premis ab verdader empenyo, saben despertar la emoció de la concurrència amiga sempre de aplaudir la seva destresa.

La Velada, aquell periódich tan ilustrat, tan ben presentat, y al mateix temps tan sonso, que 's publicava baix los auspícis del poderós marqués de

las Cinquillas, ab lo propòsit de ofegar á la prempsa aixerida, ha pres la resolució de fer alló que diuhen las comedias:

«Apaga la luz y se va.»

Sentim que 'l marqués de las Cinquillas en sas empresas periodísticas no siga tan afortunat com en sas empresas trasatlánticas.

Ab aixó 's demostra una vegada mes que no es lo mateix donar subvencions que cobrarne.

La Campana de Gracia publicarà demá un número extraordinari d' excepcional importancia. Basta consignar que á més de un text escullidíssim contindrà detalls gráfichs de la tragedia de Lyon, l' acte del atentat; Carnot en son llit de mort y l' enterro del cadáver del president de la República; la casa ahont vá naixer Caserío y 'l retrato del assessí quan era noy y avuy, un facsimil del punyal, lo retrato del nou president de la República Mr. Perier, etc., etc., tot auténtich y fidedigne. No pot donarse la publicació de un número mes acomodat á las presents circunstancias.

Se diu que una empresa 's proposa construhir un nou Frontón, al objecte de fer la competencia al que avuy existeix y ab tant éxit funciona.

Ja temia jo molt que durés tan temps.

Perque está escrit que á Barcelona de tot n' hi ha d' haver dos... á no ser de aquellas cosas que n' hi ha devegadas tres y quatre.

Los aficionados á las banyas continuan divertintse qu' es un gust. Si ara no están contents, ni may. Lo dia de Sant Pere, no van ocorre més que las dos desgracias següents:

A Madrit un novillo vá enganxar al espasa *Maera* causantli tres feridas, entre ellas una de grave al pit.

A Cádiz, un altre novillo vá voltejar al espasa *Pipa*, ferintlo en un lloch de la persona molt compromés y en una mà.

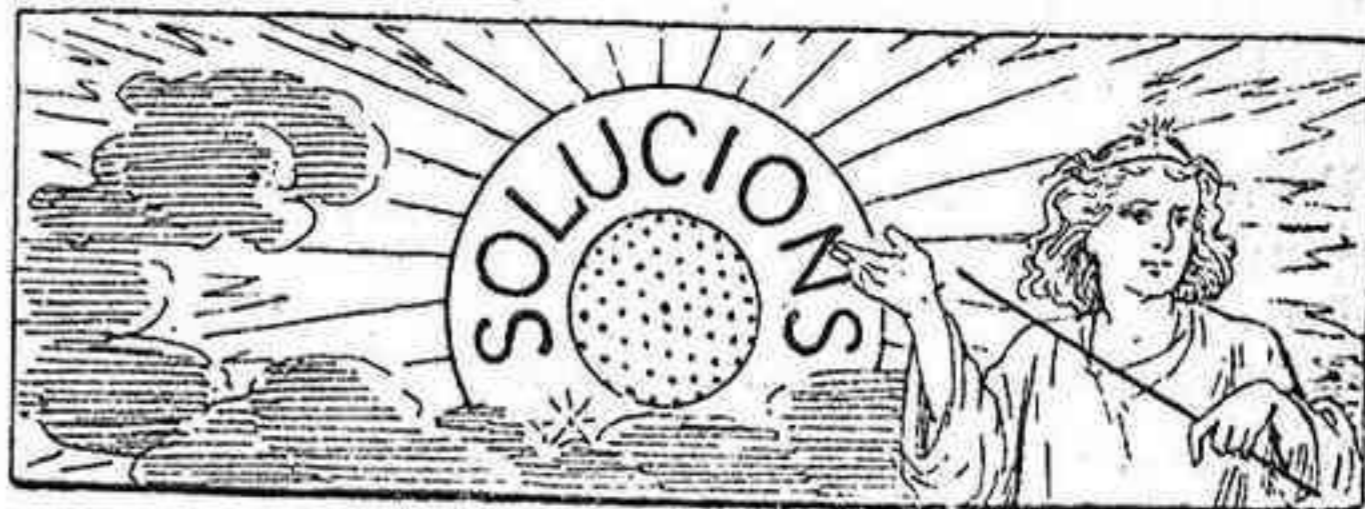
Lo diumenje en la plassa de Cartagena un toro vá estuscinar al espasa *Confitero*, quedant tan mal-parat, en los primers moments tothom lo donava per mort.

Y ara, per final, la notícia grossa.

En Guerrita no lidiará més que durant la present temporada, tallantse la quèta, aixís que haja terminat los compromisos pendants.

Decididament, ara sí que podrém dir:

—Ya no hay patria, Veremundo!

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*En-mi-do-nat.*
- 2.ª ID.—*Pa-lla.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Capsa-Capas.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Pedro el Bastardo.*
- 5.ª TERS DE SÍLABAS.—*CA DI RA
DI SAP TE
RA TE RA*
- 6.ª LOGOFRIFO NUMÉRICH.—*Hospital.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes sol, mes bé y menos rahons.*

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola. Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

NUEVA PUBLICACIÓN

Obras escogidas de **distinguidos escritores** nacionales y extranjeros, publicadas por tomos de 200 páginas en 8.º menor, impresos con esmero en buen papel blanco satinado y encuadernados con elegantes cubiertas al cromo, distintas para cada volumen.

OBRAS PUBLICADAS

Doloras 1.ª serie 1 tomo
Doloras 2.ª serie 1 »
 Contienen estos dos tomos 171 composiciones.
Humoradas y Cantares . . 1 tomo
 Contiene este tomo 628 composiciones.
 Precio de cada tomo
 || 2 reales !!

COLECCIÓN DIAMANTE

ACABAN DE SALIR A LUZ

Pequeños poemas	1.ª serie	. 1 tomo	. . Precio 2 reales
— » —	2.ª »	. 1 »	. . — » —
— » —	3.ª »	. 1 »	. . — » —

Contienen éstos tres tomos los siguientes poemas

— ✦ PRIMERA SERIE ✦ —

Prólogo.
 El tren expreso.
 La novia y el nido.
 Los grandes problemas.
 Dulces cadenas.
 La historia de muchas cartas.
 El quinto no matar.
 La calumnia.
 Dichas sin nombre.
 Como rezan las solteras.
 El anillo de boda.
 Los amores de una santa.

— ✦ SEGUNDA SERIE ✦ —

Los buenos y los sabios.
 Don Juan.
 El trompo y la muñeca.
 La gloria de los Austrias.
 Los amores en la luna.
 La música.
 La lira rota.
 Los amoríos de Juana.
 El amor ó la muerte.
 La orgía de la inocencia.
 ¡Qué bueno es Dios!

— ✦ TERCERA SERIE ✦ —

Por dónde viene la muerte.
 El amor y el río Piedra.
 Las tres rosas.
 El poder de la ilusión.
 El amor de las madres.
 El confesor confesado.
 Las flores vuelan.
 Utilidad de las flores.
 Los caminos de la dicha.

Sortirá demá dissapte, día 7, número extraordinari

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

DEDICAT PRINCIPALMENT Á LA MORT DEL INSIGNE PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA

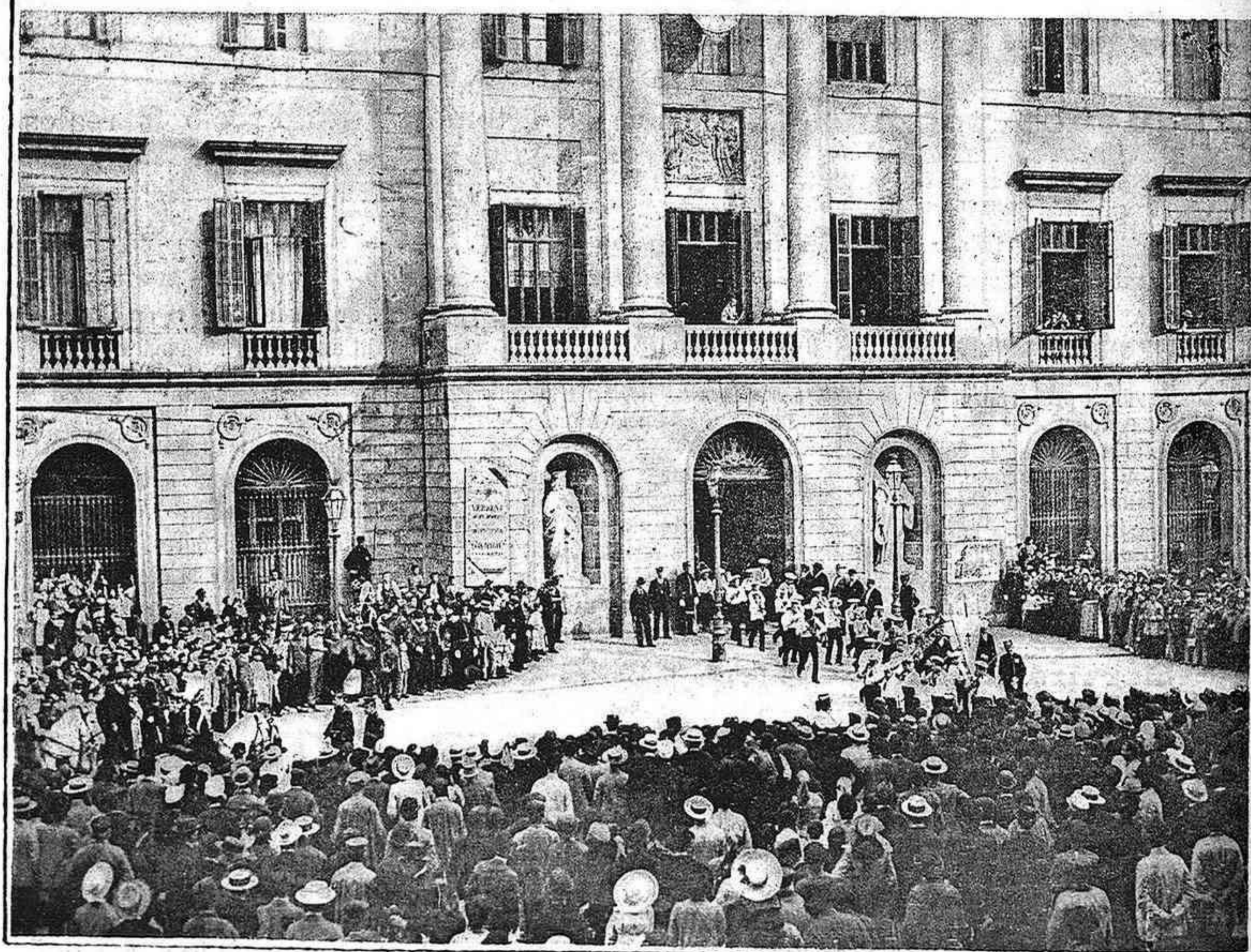
MR. CARNOT

AB ILUSTRACIONS INTERESANTÍSSIMAS Y TEXT ESCULLIT

Preu 10 céntims lo número

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LO FESTIVAL INFANTIL

Instantáneas de Rus

1.—La plassa de Sant Jaume avants de la surtida. —2.—Lo moment solemne ¡En marxa!